

Homenatge a Albert Saoner, un ciutadà generós

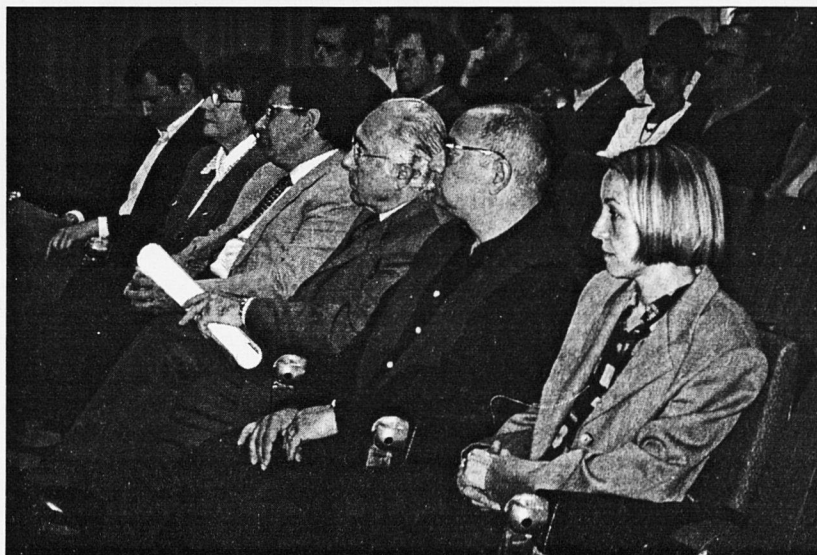
*Francesc Torres Martí
Director del Departament de Filosofia. UIB*

El catedràtic de Filosofia, Albert Saoner, fou un home generós. I la seva veritable generositat el va portar a fer grans coses. Hem de tenir memòria i no podem oblidar que fou un antifeixista militant en la lluita teòrica i en la pràctica durant el franquisme, des de la seva època d'estudiant a Madrid. A Mallorca va ser partidari de la creació d'organismes unitaris que aglutinassin totes les forces polítiques democràtiques per recuperar les llibertats democràtiques i republicanes i procurava amb les seves converses i amb el seu exemple crear espais de llibertat efectiva. I, per tant, l'autonomia universitària eren un lema i un objectiu a realitzar. Es presenta com a candidat al Senat. A l'esfera sindical i dintre la candidatura de CCOO, fou el primer president de la Junta de Personal Docent i Investigador de la UIB i podem fer esment de les entrevistes amb el Rector Nadal Batle per tal de normalitzar la vida sindical a la nostra universitat. I sempre va reclamar una biblioteca central digna amb personal qualificat que pogués complir les funcions que corresponen a una societat de

finals del segle i la necessitat de desenvolupar els estudis humanístics, socials i polítics i això no fou una posició excloent o corporativista. Podem recordar el seu interès per les ciències experimentals.

Cal recordar el seu paper decisiu en la creació del Departament de Filosofia, l'organització de cicles de conferències, cursos i seminaris on hi participaren savis com Francisco Rodríguez Agradós,

Ernst Tugendhat, Josep Ferrater Mora o Emilio Lledó. Va ser un excel·lent professor, conferenciant i investigador sobre temes com el Renaixement italià, Hume, Marx, la història de la ciència, etc. Aquesta vessant de transmissió d'idees mitjançant les taules rodones, les seves conferències el posterior diàleg fora del nucli universitari mai li serà prou reconeguda, ja no diguem durant els anys foscos de la dictadura. I un detall més, va ser un expert en la

Matilde, la vídua d'Albert Saoner i el seu fill Marcos, presidiren l'acte d'homenatge acompanyats del rector, Sr. Huguet, el president del Consell Social, Sr. Oliver, i els vicerectors Servera i Petrus.

"traducció simultània directa" quan ens mancaven els mitjans tècnics o el departament de filosofia tan sols tenia pressupost per pagar el conferenciant estranger però no per a l'esmentada traducció simultània, i així podíem

discutiren col·lectivament i se'l "guanyaren". Tanmateix, Albert Saoner no va emprendre res que no fos capaç de fer. Això és un efecte de la generositat, però aquesta virtut cartesiana inclou l'ús de la raó i responsabilitat de

igualtat civil que sempre va ser molt gran i profund.

Afirmava que per comprendre un problema era imprescindible un enfocament històric, genètic. Suposem el cas de la teoria de la propietat privada de Locke. Ho considerava un factor necessari del mètode d'anàlisi, crítica i "solució" d'un problema. I així es connectava amb una de les tesis més significatives de la Institución Libre de Enseñanza.

Podem dir que l'experiència bàsica en la qual es recolzaven totes les interpretacions d'Albert Saoner sobre la realitat és aquella experiència segons la qual tota cosa es entesa per mitjà de la mesura humana. Excel·lent coneixedor de l'obra bàsica del republicanisme modern, "*Discorsi sopra la prima deca di Tito Livio*" de Maquiavel, sabia i defensava que tan sols entre el lliures i els iguals, no amb els grans senyors, els serfs i els esclaus, es pot riure de veritat.

Mai va ser servil. I així hem pogut assolir un nivell més alt de llibertat, és a dir, de civisme. Gràcies, Albert. □

Sabia i defensava que tan sols entre el lliures i els iguals, no amb els grans senyors, els serfs i els esclaus, es pot riure de veritat

arribar a un públic més ample. La seva gestió com a director del departament de Filosofia és reconeguda com exemplar per els professors, estudiants i personal d'administració i serveis.

El seu breu període com a vicerector d'Ordenació Acadèmica de la UIB al final del mandat del rector Nadal Batle no va ser una "cabriola", com s'ha escrit. Va ser

la decisió. Crec que l'actual rector de la UIB, Llorenç Huguet, hi estaria d'acord, malgrat estaren dintre dues opcions diferents (o no tant).

Sempre va ser cortès, afable i servicial amb tothom: estudiants, personal d'administració i serveis, companys de professió i ciutadans en general. No hi havia res que valoràs tant com fer el bé a

A. M. Thomàs, F. Torres, P. Quadrado, E. Riera, C. Cela Conde.

una decisió pensada i la seva tasca, que comprèn una anàlisi estadística de la situació docent del professorat, fou objectivament el punt de partida per a realitzar "Decret de plantilles" que hi ha vigent actualment i això no vol treure cap mèrit als actuals vicerectors Josep Servera i Santiago Cabanillas, que el dissenyaren, el

altri i menysprear el propi interès. La confiança que tenia en la seva virtut li donava seguretat, encara que matisada per un gra d'ironia i un xic d'escepticisme. El seu somriure no era tan sols el seu mode de defensar-se de la vida; era també el seu mode d'introduir-s'hi; en el seu somriure hi trobam el seu amor per la llibertat i la